

HET GENOOTSCHAP MARIA MAGDALENA

Roman

HET GENOOTSCHAP
MARIA MAGDALENA

TINO VAN GRIMHUIJZEN

Met dank aan Martin Hol, Anita Kooyman, Jan Pulles en Pieter Veninga.

© 2015 Tino van Grimhuijzen / U2pi BV

Titel: Het Genootschap Maria Magdalena

Auteur: Tino van Grimhuijzen

Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Den Haag

ISBN: 978-90-8759-506-7

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Niets is wat het lijkt.*

of

Alles is anders.*

*) Doorhalen wat niet van toepassing is.

1

Het diffuse licht van de ochtendschemering hangt nog tussen de eeuwenoude huizen van Vézelay als François de donkerbruine kloosterpoort met een scherpe klik achter zich in het slot laat vallen. Zijn handen strelen even het massief eikenhout.

De lucht voelt koud en verfrissend aan. Hij zuigt zijn longen tot barstens toe vol, houdt zijn adem tien seconden vast en blaast daarna de witte wasem met kracht weer uit.

Op de grijze leistenen daken van de huizen in de Rue St. Etienne ligt nog een dun laagje ijs te wachten op de warmte van de vroege zonnestralen. De eerste bewoners zijn al wakker. Uit een enkele schoorsteen kringelt rook van een houtkachel omhoog. François houdt van de penetrante geur van brandend hout. Het roept herinneringen op aan zijn jeugd in Florac, een dorpje in de Cevennes, een berggebied in het zuiden van Frankrijk. Herinneringen aan geborgenheid, veiligheid en warmte. Herinneringen aan de keuken van zijn ouderlijk huis waar altijd wel een pan op het vuur stond met vlees van een pas geslacht varken of met dikke soep gemaakt van de groenten uit de moestuin van zijn grootouders. Maar ook herinneringen aan verdriet en onrecht. Met weemoed denkt hij terug aan zijn vader. Verongelukt in de boomgaard van Mrs. Droit door een val uit een kastanjeboom tijdens het snoeien. Zijn hele leven was vader bezig geweest met kastanjabomen. Hij was er letterlijk in geboren, in het ledikant van zijn ouders. De eerste tijd van zijn leven had hij in een wieg gelegen gemaakt van kastanje hout, daarna in een eigen bed, ook van kastanje hout. Vanaf zijn tiende jaar was hij gaan

werken bij Mrs. Droit, de rijkste grootgrondbezitter van het dorp. De helft van zijn bezit bestond uit tamme kastanjabomen. Alles werd er van gebruikt: de vruchten voor in de keuken, de bladeren als vulling voor de beddenzakken, van het hout werden meubels gemaakt, van de stronk bijenkasten en tenslotte was ook zijn doodskist gemaakt van kastanje hout.

François was destijds uit de klas geroepen door de hoofdonderwijzer van zijn school. Hij had hem verder niets verteld en alleen gezegd snel naar huis te gaan. Daar trof hij zijn moeder in tranen en een zwijgende kapelaan. Zijn vader lag opgebaard in de voorkamer van het huis waarvan de gordijnen gesloten waren. Er hing een doordringende weeïge geur die François nog nooit eerder had geroken. Twee nachten heeft hij er geslapen bij het lichaam van zijn vader. De begrafenis was drie dagen later. Mrs Droit kon er niet bij zijn omdat hij de opening van een beurs in Parijs belangrijker vond. Vader had meer dan dertig jaar voor hem gewerkt. François was 11 jaar toen zijn vader verongelukte.

Zoals iedere ochtend gaat hij te voet door de steil oplopende straat naar de top van de heuvel waar gelovige dorpelingen en pelgrims in de 11e eeuw de basiliek van Maria Magdalena hadden gebouwd.

Eén van de plezierigste plichten die de abt hem heeft opgedragen bij zijn intrede in het klooster is om iedere ochtend rond half acht de gebeeldhouwde toegangspoort van de basiliek te openen. Het is een taak waar François elke avond naar uitkijkt. En zoals iedere ochtend geniet hij ook nu van de stilte op straat in het overdag zo drukke Vézelay. De luiken voor de ramen van de meeste huizen zijn nog gesloten. Het koeren van de duiven benadrukt de stilte. De geur van vers gebakken stokbroden, croissants en chocoladebroodjes doet hem het water in de mond lopen en weer is hij in gedachte terug in de keuken van zijn moeder: *pot au feu*, een stoofpot van schapenvlees met veel verse groenten, knoflook, tijm, laurier en natuurlijk rode wijn of de *poulet grand-mère*, scharrelkip met kastanjes en paddenstoelen.

Dit alles zorgt ervoor dat hij iedere ochtend om kwart voor zeven met plezier opstaat, zijn witte pij met bruine capuchon over zijn schouders laat glijden en op weg gaat naar de hoog gelegen pelgrimskerk. Het is voor hem geen onaangename opgave maar een voorrecht om dit iedere dag te mogen doen. Hij voelt zich op die momenten een onderdeel van de geschiedenis van deze beroemde basiliek. Een roemruchte geschiedenis die terug gaat tot de tijd van de Noormannen. Kruistochten zijn er begonnen, godsdiensttwisten beslecht, revoluties hebben er hun sporen nagelaten. Bernardus van Clairveaux heeft er in 1146 opgeroepen tot de Tweede Kruistocht naar het heilige land, Richard Leeuwenhart heeft er zijn troepen bijeen gebracht voor de Derde Kruistocht. In 1120 zijn bij een brand in de kerk honderden pelgrims om het leven gekomen. In die tijd was Vézelay een belangrijke bedevaartplaats ter ere van Maria Magdalena, voor sommige gelovigen de veronderstelde echtgenote van Jezus van Nazareth. Daarnaast hebben honderdduizenden bedevaartgangers in dit godshuis gebeden om kracht en moed voor de lange en gevaarlijke pelgrimstocht naar het verre Santiago de Compostella in Spanje. Aan dit alles denkt François als hij door de steile straat naar boven wandelt.

Voordat François de kerk binnen gaat, gunt hij zichzelf iedere ochtend een klein voorrecht. Zo ook deze morgen. Hij loopt om de basiliek heen en vanaf het *Terrace du Château*, aan de oost- en zuidzijde van de kerk, geniet hij van het uitzicht over het Bourgondische heuvelandschap. Wijngaarden, bossen, dorpjes, de torenspits van de kerk van St. Père en als hij goed kijkt ziet hij het riviertje de Cure door het landschap slingeren richting Asquin. Het uitzicht doet hem verlangen naar de lome Bourgondische zomeravonden als hij met een grasspriet in zijn mond langs het riviertje ligt dat zich een weg meandert richting Seine en uiteindelijk uitstroomt in zee. Hier nog draagster van felgekleurde kano's met daarin waterspattende

kinderen en bezorgd kijkende ouders of verveeld ogende pubers, vele kilometers verderop onderdeel van de geheime van de diepzee waar hij als kind uren over kon fantaseren.

De lucht is nog een beetje heig maar de pas ontwaakte zon doet zijn best de ochtend nevel te verdrijven. Het belooft een stralende dag te worden. Een vroege roofvogel scheert met een langzame vleugelslag laag over de velden op zoek naar zijn eerste prooi. Waarschijnlijk is het de havik die vorig jaar zijn nest had in een oude beuk bij de kasteelruïne iets verderop. Een mooier uitzicht als dit kan François zich niet voorstellen. Bij helder weer is vanaf hier ook de Mont Beuvray te zien met zijn restanten van een Romeinse nederzetting. Ook het hoogste punt van de Morvan, de Haute Folin, is vanaf hier met een beetje geluk te bewonderen. Naast het uitzicht geniet hij ook van deze periode van het jaar, het vroege voorjaar. Hij houdt van de ontluikende natuur. De echte lente is hem te overweldigend, te onstuimig. Maar eind maart als het voorjaar nog niet zo overdonderd is en het landschap nog wordt gekleurd door de leegte van de beginnende lente, voelt François zich op zijn best. Hij geniet van het gele speenkruid en de witte bosanemonen langs de drassige oevers van de beekjes en rivieren, hij zoekt de horizon af naar de eerste tuimelende kieviten en luistert geconcentreerd naar het getjilp van sijsjes, mezen en vinken dat aarzelend opgang begint te komen en over een paar weken zal eindigen in een voorjaarsconcert dat zijn weerga niet kent, met de merels en veldleeuweriken in de hoofdrol. Hij houdt van de tijd dat de mossen groen beginnen te kleuren, van de gagel met zijn koffiekleurige bloesem, de dauwdruppels op de fijne witte bloemetjes van de slee- en meidoorn die over de nog dorre hagen hangt als vergeten sneeuwvlokjes uit de voorbije winter. En van de hop en de vlier die voorzichtig hun tere groene blaadjes koesteren in het zonlicht. Het plukken van de eerste bos pluizige wilgenkatjes is meer dan een ritueel voor hem, het voelt als een dankbetuiging aan God, de schepper van dit alles. Jammer dat hij

nog een paar weken moet wachten op de bedwelmende geur van de wilde kamperfoelie.

Weer opgeladen met nieuwe energie keert François terug naar de zilvergrijze westgevel van de basiliek om zijn plicht te doen. Snel beklimt hij de stenen trap die leidt naar de ingang van de romaansgotische kerk. François weet dat hier iedere ochtend, als de ergste kou voorbij is, een bedelaar gaat zitten om aan de honderden toeristen die dagelijks de basiliek bezoeken een aalmoes te vragen. Hij duldt geen concurrenten naast zich. Hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen weet François niet. Vermoedelijk gewoon een afspraak met de abt van het klooster of met de gemeente.

Om stipt half acht steekt François de sleutel in de linker toegangsdeur van de kerk en stapt hij de voorhal, de *narthex*, binnen. Boven het hoofdportaal hangt het wereldberoemde timpaan dat in ieder kunstgeschiedenisboek ter wereld wordt beschreven. Uitgehouwen in steen door een anonieme kunstenaar uit Cluny rond 1125 is het waarschijnlijk een voorstelling van het Pinksterfeest waarbij Jezus zijn apostelen opdraagt zich te verspreiden over de wereld en zijn boodschap van naastenliefde uit te dragen. De stralen uit de handen van Christus symboliseren de Heilige Geest die neerdaalt op allen die hem omringen: apostelen, heiligen, zondaars, dieren. En op hem, broeder François, nederig dienaar van God en Zijn Zoon.

En dan komt, iedere ochtend opnieuw, het mooiste moment van de dag voor François als hij de bijna drie meter hoge poort naar het schip van de kerk opent. Het meest geniet hij hiervan in het voorjaar, zoals nu in maart. Het prille lentelicht van de nieuwe dag dat door de gebrandschilderde ramen van de kerk valt geeft hem een gevoel van jeugdigheid, hoop en vrolijkheid. Licht is altijd anders voor François. 's Winters voelt het warm aan, geborgenheid en gezelligheid suggererend. Maar in de lente barst het licht van leven,

van toekomst, van jeugdig optimisme. François wordt hier blij en opgewonden van. Alsof hij weer de kleine jongen is die in de kerk van zijn geboortedorp voor het eerst als misdienaar op het altaar staat, er van dromend om eens paus te worden.

Dit licht, samen met de bruinwitte pilaren met hun roze accenten, straalt een helderheid en een tederheid uit die steeds opnieuw grote indruk op hem maakt. Nooit eerder heeft hij een kerk gezien waarin evenwicht en ritme zo intens aanwezig zijn als in deze basiliek in Vézelay. Dit alles komt het meest tot zijn recht rond 22 juni weet François, als het zonlicht om twaalf uur 's middags een perfect rechte lijn trekt van eilandjes van licht door het middenschip van de kerk, van west naar oost, van de ingang naar het priesterkoor, het Heilige der Heilige. Het is een snoer van licht sprankelender dan de mooiste parelketting. Voor François een bijna hallucinerende ervaring, een godswonder, dat hij nog nooit in de vijftien jaar dat hij nu lid is van de Franciscaner kloosterorde, heeft gemist. Het licht en de harmonie als afspiegeling van de grootsheid en liefde van God.

Hij heeft nu nog één taak en dan kan hij gaan ontbijten. Hij moet het toegangspoortje openen naar de crypte waar de relikwieën van Maria Magdalena bewaard worden. Langzamer dan buiten schrijdt François door het middenschip naar het hoofdaltaar. Vlak voor het altaar, na te hebben geknield en een kruisteken te hebben geslagen, gaat hij rechtsaf naar de ingang van de heilige grafkelder. Hij draait de smalle zwarte deur van het slot en daalt voorzichtig, om zijn hoofd niet te stoten, het nauwe wenteltrapje af dat naar de nog donkere ruimte leidt. De geur van wierrook en kaarsvet komt hem tegemoet. In de nis waar de kleine overblijfselen van Maria Magdalena zich bevinden, brandt dag en nacht een rood lampje in de vorm van een kruisje. Als François een knop omdraait wordt de crypte spaarzaam verlicht door een mat gelig schijnsel en wordt een van de oudste gedeelte van de basiliek zichtbaar.

Automatisch begint ook op gedempte toon het Ave Maria te klinken.

De crypte is een lage kelderachtige ruimte ondersteund door een zestal korte stevige pilaren. Het plafond is zwart geblakerd door het roet dat is vrijgekomen van het branden van ontelbare kaarsen de afgelopen eeuwen. De rotsvloer is uitgesleten onder de schoenen van de vele pelgrims en toeristen die hier hebben geknield en gebeden. De stilte is er nu bijna tastbaar, ondanks het zacht klinkende lied. François voelt zich hier het gelukkigst. Weg van de wereld, alleen met zichzelf, het dichtst bij God.

Even gaat hij op een van de verweerde houten banken zitten om van dit moment te genieten. Hij wil zijn voeten op het voetenbankje voor hem zetten maar merkt dat dit niet lukt. Er ligt iets voor hem op de grond. Door het schaarse licht kan hij niet zien wat het is. Het schijnt een zwaar langwerpige voorwerp. François buigt zich voorover en tast met zijn handen omlaag. In eerste instantie heeft hij geen idee wat het is. Dan schrikt hij. Koude rillingen lopen over zijn rug. Als hij met moeite het zware voorwerp gedeeltelijk omhoog heeft getrokken, stukt de adem hem in de keel. Hij kijkt in de gebroken ogen van een dode vrouw.

2

Tien dagen na de vondst van het lichaam heeft de politie het lichaam vrij gegeven en het onderzoek naar de doodsoorzaak afgesloten. Zelfdoding was de conclusie. Uit gevonden dagboek aantekeningen en gesprekken met mensen uit haar omgeving bleek de gevonden vrouw zich in een moeilijke fase van haar leven te bevinden, psychisch in de war te zijn en met suïcide gedachten rond te lopen. In het bloed van het slachtoffer, Angelina de L'Herauld, een tweederangs fotomodel uit Utrecht, had de politie sporen aangetroffen van alcohol en grote hoeveelheden tranquillizers, slaapmiddelen en pijnstillers. Twee lege wijnflessen en een leeg buisje voor sterke slaappillen ondersteunden de zelfmoordtheorie. In de crypte werden verder geen sporen gevonden die wezen in de richting van een misdrijf. Op haar lichaam was alleen bij haar slaap een blauwe plek geconstateerd veroorzaakt door het vallen op een voetenbankje dat stond op de granieten vloer van de crypte. Volgens de politie had Angelina zich 's avonds bij het afsluiten van de crypte verscholen achter het grote stenen altaar en had ze zich laten insluiten.

Gesprekken met haar directe familie, onderzoek van haar computer en andere privé bezittingen en huiszoeking in het huisje dat Angelina had gehuurd leverden geen aanwijzingen op die duiden op een misdrijf. Suïcide, waarschijnlijk als gevolg van relationele en werk georiënteerde problemen. Zo stond het in het politierapport.

Het lichaam van Angelina werd door een Franse begrafenisonderneming overgebracht naar Nederland waar het werd overgedragen aan haar echtgenoot.

In de regionale krant verschenen twee dagen later drie overlijdensberichten.

†

Angelina,

als liefde onmogelijk is, is de dood een verlossing.

D.

Volkomen onverwacht en veel te vroeg is **Angelina de L'Hérault** gestorven in haar geliefde Frankrijk.

Wij zullen haar missen en wensen Wallis, haar ouders, broer en overige familie en vrienden veel sterkte bij het verwerken van dit verlies.

Directie en medewerkers Fashion Design

Angelina de L'Hérault.

03-01-1966

† 29-03-2001

Hopelijk heeft zij nu de rust gevonden die op aarde voor haar onbereikbaar was.

Wallis

Ouders

Gert

3

‘In de bejaardenzorg werken? Ik? Hoe lang ken je me al?’

Angelina windt zich vreselijk op bij het idee alleen al om ooit met ouderen te moeten werken. Ze springt op van haar stoel en beent driftig door de kamer.

‘Niks is zo erg als in de smoel van oude mensen te moeten kijken! Overtollig vel of overtollig vlees. Waterige ogen. Kloven, rimpels, bruine vlekken, groeven, schilfers, schimmels. Gadverdamme! Om van te kotsen! Eén en al overbodigheid, leegheid en zinloosheid. Doodshoofden waarin nog slechts een rudimentair besef van leven aanwezig is. Uitgeblust, met twee benen in het graf hangend terwijl ze zich nog met moeite met één hand aan de rand van de kuil vastklampen. Stinkend naar het doodsvocht dat uit hun smerige gaten druipt. Uitzichtloze ellende! Hun luiers vol schijten is het enige dat ze nog kunnen. Kolere wat een beroerdigheid!’

Angelina's hoofd wordt rood van opwinding. Haar half lange blonde haar zwiept op de maat van haar drift langs haar ovale gezicht. Fel rood gestifte lippen geven haar boosheid nog een extra felle glans. Ze laat zich nu volledig gaan.

‘En met oud bedoel ik iedereen boven de vijftig!! Boven de vijftig kan men zich de moeite van het begraven of cremen besparen. Het zijn levende doden, zakken met knekels. Lopende lijken! Zoutzuur en gebluste kalk erover en ze verschrompelen ter plekke! Opgeruimd staat netjes. De meeste leveren pas weer een goede bijdrage aan de samenleving op de dag dat ze sterven! Niks doen ze meer. Van goed eten stront maken. En daar zijn ze vaak nog te gierig voor! Gelukkig

kunnen ze zich niet meer voortplanten. Uit hun verschrompelde en dicht gegroeide geslacht komt alleen nog maar zurige zeik die stinkt naar dood en verrotting. Gelukkig! Stel je voor dat deze levende lijken ook nog nageslacht uit hun uitgemergelde wanhoopslijven zouden kunnen persen. Pil van Drion? Bespaar je de moeite. *Hitler, bitte, noch einmal!* Allemaal overbodigheid in de vorm van zelfgenoegzame menselijke gedrochten terend op hun voorbije jeugd toen ze nog mooi en aantrekkelijk waren. Om nog maar te zwijgen over deze vuilnisbakken van het leven als je ze tegenkomt in een sportbroek of op een racefiets! En dan natuurlijk het liefst op zo'n volautomatische invalidenfiets met ingebouwde versnelde crematiegarantie! Gadverdamme, wat een kankerlijven zonder respect voor schoonheid, kracht en vitaliteit. Een belediging van het leven! En maar klagen dat ze maar één keer per week mogen douchen in die wachtkamers van de dood waar ze uiteindelijk allemaal terecht komen. Eén keer per week douchen? Nooit meer douchen! Dat ze maar opgevreten worden door de bacteriën en schimmels die in de stinkende krochten en spelonken van hun uitgedroogde puistenvel groeien!' Angelina hapt naar adem en Wallis maakt van de gelegenheid gebruik haar te onderbreken.

'Je hebt het wel over je ouders! En over vijftien jaar ben je zelf zover. In jouw ogen tenminste.'

Hij probeert haar tevergeefs tot bedaren te brengen.

'Over vijftien jaar ben ik al lang dood. Daar zorg ik zelf wel voor of anders jij wel met je slimme opmerkingen en relativerend gelul.'

Haar woede richt zich nu op Wallis, haar echtgenoot, waar ze al zeven jaar mee getrouwd is.

'Nou dan solliciteer je niet bij dat bejaardenhuis. Doe waar je zin in hebt. Ga werken in de kinderopvang. Voor mijn part.'

'Kinderen! Nog zo'n categorie overbodigheid! Wat heb ik de schurft aan die etterbakken! Opsluiten! Vreten erin en regelmatig een pak slaag. Africhten en pas met 12 jaar loslaten. Om te werken. Bek dicht

en luisteren! Kut, kinderen, wat een ellende!’

Angelina loopt over van frustratie en is nu niet meer te remmen. Wallis weet dat het geen zin meer heeft om nu nog een normaal gesprek met haar te voeren.

‘Het is half negen, Angelina, ik heb het gevoel dat we beter een andere keer verder kunnen praten over....’

‘Hoezo gevoel? Sinds wanneer weet jij wat dat is, meneer de professor? Gevoel is voor jou toch allemaal gelul?’

‘Hou op. Laten we erover ophouden. Ik heb er zo geen zin meer in. En ik moet naar m’n werk. Het is trouwens toch nog niet zeker dat je ontslagen wordt? Mogelijk valt alles mee en maken we ons zorgen om niks. Misschien vragen ze je volgende week weer gewoon voor een fotoshoot en is er niks aan de hand.’

‘Zorgen? Maak ik mij zorgen? Jij maakt je zorgen. Niet ik! Jij bent bang dat we dit klote huis niet meer kunnen betalen in deze klote buurt met zijn klootjesvolk. Ga zelf meer werken! Of zoek ander werk. Ga weg bij dat kutinternaat met al dat tuig dat toch niet wil deugen. Zoek echt werk, meneer de psycholoog! Probeer....’

‘Stop! Nu is het genoeg geweest! We hadden het wel over jou en niet over mij. Jou gaan ze ontslaan, niet mij. Van jou hebben ze genoeg, niet van mij! Ik ben weg.’

Wallis staat abrupt op zodat de stoel waarop hij zat achterover valt en vloekt zich een weg naar de keuken. Even later hoort Angelina de voordeur dichtvallen en de auto starten. Op weg naar dat klote internaat van hem, die vuilnisbelt vol met tuig en mislukkelingen! Gotverdegotver, sakkerdenondeju, wat een kutleven!, moppert Angelina nog even in zichzelf door.

Ze schopt een wijnglas, dat nog op de grond stond van de vorige avond, driftig door de kamer. De wijn die er nog in zat maakt een donkere vlek op de houten vloer. Pal naast een andere donkere vlek.

Harder dan normaal rijdt Wallis in zijn oude Volvo de stad uit richting werk. Krampachtig houdt hij de steel van zijn pijp tussen zijn tanden geklemd. Hij is vergeten om hem aan te steken.

De nationale repeteer- en propagandazender Radio 1 meldt de gebruikelijke ochtendellende: weer over de cafébrand in Volendam, de Beeldenstorm van de Taliban in Afghanistan, een schietpartij op een Amsterdamse school, herhaling na herhaling, reclame na reclame. En ten slotte nog de vooraankondiging van een nieuw praatprogramma op tv: *De Kakelende Kippenshow*, gepresenteerd door Koen Kalkoen en Paul Swartman. En dat alles gepresenteerd door twee gillende verslaggevers van wie de euforie alleen maar schijnt toe te nemen met het slechter worden van het nieuws. Voor Wallis is het op dit moment niet meer dan achtergrond gereutel.

Zeven min drie is vier. Vier goede jaren, drie slechte jaren. Nog even en mijn huwelijk is in balans, denkt Wallis cynisch. Maar leuk is anders. Is dit waar ik voor gekozen heb toen ik met haar trouwde?

Nog maar net op tijd merkt hij een rood stoplicht op. Krachtig trapt hij op de rem. De motor slaat af. Achter hem beginnen auto's te toeteren. Hij ziet dat het licht weer op groen staat maar krijgt de motor niet meer aan de praat. Ten einde raad zet hij zijn alarmlichten aan en de auto's passeren hem nu met een extra dot gas en een verwijtende blik van de geïrriteerde chauffeurs. Na nog een aantal keren proberen slaat de motor weer aan en rijdt Wallis, iets rustiger nu, door naar zijn werk.

In het begin was het tenminste nog duidelijk waar we ruzie over kregen. Over kinderen. Over het nemen daarvan, of beter: over het niet nemen daarvan. Ik wil ze wel, graag zelfs, maar zij niet. *Daar is mevrouw nog niet aan toe. Mevrouw wil eerst nog van het leven genieten!* Alsof je van kinderen niet kunt genieten. Iedereen heeft toch kinderen?! Volgens mij wil ze gewoon geen kinderen. En is ze er nog niet aan toe om dat te bekennen of toe te geven voor zichzelf. Maar de laatste tijd krijgen we overal ruzie over. Als dat op haar werk